

Anrøb bagfra

“... Gud l ser jo også digte, s  hvis man appellerer i en jordisk forstand, ser man hen over dette forhold.”

Digteren Simon Grotrian i et brev, i Stefan Kjerkegaards bog *Digte er bjergede halse* (2000)

Når jeg har arbejdet med kunst, har det været ud fra en nødvendighed.

Det er ikke fordi at jeg ikke har kunnet andet, jeg har også gjort – ligesom at jeg har m ttet gøre – andet. Jeg g r fortsat også ‘noget helt andet’.

Arbejdet med de kunstnerb ger der vises på Spanien 19C (ultimo 2024¹) er et passende eksempel på hvordan jeg har og arbejder med kunsten.

Jeg har redigeret mig selv – mit eget skriftlige og fotografiske arbejde –, organiseret fotografier i forløb og beskrevet *en praksis*. Teksterne har jeg tilsat billederne som fotografierne giver. Forløbene er tænkt. Tilgangen konceptuel. Men det er først og fremmest en praksis. En praksis der udfoldes i og via de forskellige samarbejder jeg har indgået i. Samarbejdet som produktiv proces.

Kunst om kunst, som kunst

De her bøger er fulde af skrift, herunder den visuelle skrift jeg betegner som -grafi. -Grafien svarer til skriftens skriven. En størrelse som igen ‘skriver’ den skrivende. Der således, rekursivt, indskriver ‘sig selv’ – ‘udefra og ind’ – heri. Hvad der herved er skrevet ind, via skriften, er det spørgsmål som jeg stiller mig, i forhold til og altså når dette forhold udvides til også at gælde for fotografi. Skriften er visuel. Alt visuelt kan også udgøres af et skrift-spor.

Det er den slags og lignende overvejelser som man kan læse om i de tekster jeg har sat i bøgerne. Eller rettere så kunne man sige at arbejdet med bøgerne har sat teksterne i verden, ved at bogprojekterne gav anledninger til at skrive og ‘forklare sig’. Teksterne ligger således og svæver mellem at falde ud som én lang poetik, smuler af en aldrig fuldendt poetologi for fotografiet – sådan som dette i dag er stillet, i det medierede og medierende landskab af i morgen – samt som kunstner- og/eller formidlingstekster.

Teksterne lander aldrig ét sted. De er da også i deres udgangspunkt skrevet på en spaltning – mellem den visuelle retoriks fremkommende orden

---

¹ Teksten her er skrevet og formuleret ifm. min visning kaldet *REVISION*. Som igen er en del af flere præsentationer der samles under titlen: *REVISION. Show Notes (2010-24)*. Inkl. en *Talk on Art-Research*.

I 2025 vil jeg skrive et udkast over en *opstilling* – en ‘mere’ teoretisk tekst – med titlen *Show Notes*.

og udforskningen af de sproglige grænser, som denne ordning af den offentlige 'samtale' fremsætter. *Hvad kan der siges? Kan man skrive det sådan her?* Det er den slags spørgsmål som teksterne fremstiller, i og med mine forsøg.

Det er på denne måde at de udfylder deres funktion, som en testning af teorier for i morgen. Dvs. af noget der ikke kan bruges endnu, men måske...

Når jeg læser teksterne i de tidligere bøger, er de fortsat mine – jeg identificerer mig med skriveren af dem – ligesom at jeg vedkender mig ansvaret herfor. Jeg tager med andre ord skriften på mig. Jeg genkender og -finder tankerne som jeg arbejdede med på det tidspunkt jeg skrev, omend at jeg som regel har flyttet mig. Jeg søger derfor oftest at belyse spørgsmålene, som jeg fortsat stiller mig, på en anden måde – fra og med en anden vinkel og vægt. Det virker sandsynligt at man må flytte sig, qua arbejdet med *ens skreven*.

Kærligheden er også en præmis for kunstnerne

Man kan også sige at teksterne er *meta*-tekster. I nærværende hyper-metatekst ligger vægten på metateksternes måde at fungere på. Hvilket eksemplificeres ved at også denne tekst skrives – tørt og tæt – på samme udforskende præmis, med en, nogenlunde, lignende tilgang og uden formål – uden noget at bevise.

Dette kan imidlertid kun lade sig gøre, i kraft af at også denne tekst er tænkt til at skulle cirkuleres og til at indgå i sammenhænge. Sammenhængene der igen er medvirkende til at fremkalde. Dog er arbejdet med teksten her mit eget. Den skrives på teorier, med 'min' skematisme så at sige og jeg tager fuldt ud ansvaret for dens påstande, som de står her og nu. Derved fik vi – bagfra, så at sige – kollektiviteten på banen. Via den størrelse der af Freud benævnes som *übertragung* – overføringskærligheden. Det helt store dyr i åbenbaringen.

Kunst bygger på kunst – kunst bygges via ens gestus

En praksis er ikke mulig udenom kollektiviteten. Da, som Lacan som bekendt formulerede dette, det forhold – den spaltning – der gør sig gældende i det vi i gængs forstand forstår som det mellem menneskelige, eller blot 'socialiteten', er at "det kollektive er intet, andet end subjektet for det individuelle". Derfor påberåber jeg mig gerne at kalde *det* 'ud', som var 'inde', med et: *Anrøb bagfra!*